

DIUMENGE III DE QUARESMA (B)
Homilia del P. Josep Miquel Bausset, monjo de Montserrat
4 de març de 2018
Ex 20:1-17 / 1C 1:22-25 / Jo 2:13-25

En cada Eucaristia, germanes i germans, celebrem la Pasqua del Senyor, el memorial de la seva mort i resurrecció. I avui, en aquest III diumenge de Quaresma, les paraules de Jesús: *“Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies”* (Jo 2:13-25), ens fan com un tast de la Pasqua.

El temple de Jerusalem no era un lloc més de culte. Era el lloc del culte. Per això Jesús en veure els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes, profanant aquell lloc sant, amb un fuet de cordes els tragué fora tots, moltons i vedells, bolcà les taules i digué als venedors de coloms: *“Traieu això d'aquí, no convertiu en mercat la casa del meu Pare”*.

Jesús podria haver mirat cap a un altre costat i així no posar-s'hi en embolics, ja que amb la seva acció, denunciant la profanació del Temple i traient d'ell els qui feien negoci, s'hi estava posant en el punt de mira dels jueus, que acabarien condemnant-lo a mort. Però Jesús, que reconeixia en el Temple la casa del seu Pare, no podia permetre el culte als diners i la profanació del lloc sant, pels qui l'havien convertit en un mercat, o com diu Sant Mateu, en *“una cova de lladres”* (Mt 21:13). Els salms recordaven als jueus la santedat del Temple: *“Qui pot estar-se al recinte sagrat?”* (Ps 23:3), o també: *“El record del vostre amor enmig del Temple”* (Ps 47:10), i encara: *“Que n'és d'amable el vostre Temple, Senyor de l'univers”* (Ps 83:2).

Com Jesús, també avui l'Església ha de denunciar els qui profanen el Temple de Déu, que és cada home i cada dona. L'Església, com Jesús, no pot mirar cap a un altre costat, com si no passés res i ha de denunciar la mentida, la injustícia i la corrupció. L'Església no pot callar davant el drama dels refugiats que continuen morint al Mediterrani, mentre la Unió Europea, amb indiferència, mira cap a un altre costat. L'Església no pot callar davant la immoralitat dels bancs. *¿Creieu que és normal* (com ens ha recordat l'arquebisbe de Barcelona) *que s'ajudessin els bancs a sortir de la crisi i ara, amb els beneficis aconseguits, no donin res a la societat?* (Catalunya Religió, 10 de febrer de 2018) *¿No és també una immoralitat les desigualtats socials o la corrupció, que fa que la política i l'economia esdevinguin una cova de lladres? O la misèria de les pensions que cobren la majoria de jubilats?*

¿És normal que un jutge imputi un delictes d'odi a un regidor per posar-se un nas de pallasso davant la policia? ¿És normal que se segrestin llibres o es prohibeixin obres d'art? ¿És normal que hi hagi líders socials i polítics en presó preventiva acusats de rebel·lió i de sedició, quan Amnistia Internacional ha demanat la seva llibertat? ¿Va ser normal la violència que es va produir l'1 d'octubre, quan Amnistia Internacional també ha denunciat com a “excessiva” la força policial? ¿No és injust que una part del govern legítim de Catalunya, com va dir el bisbe de Solsona, estigui empresonat? (Catalunya Religió, 5 de novembre de 2017).

Germanes i germans, Jesús no va mirar cap a un altre costat i per això expulsà els mercaders del Temple. L'Església tampoc no pot mirar cap a un altre costat. Bisbes com Hélder Câmara, Óscar Romero o Pere Casaldàliga, han denunciat la mentida i la injustícia dels poderosos. O el bisbe Tarancon de Solsona, que el 1950 va denunciar la fam de la gent, davant la indiferència del règim franquista, que el titllà de *“obispo rojo”*. Aquests pastors i d'altres s'hi han jugat la vida per defensar la dignitat del Temple de Déu, la dignitat de les persones més vulnerables.

Per això no podem maquillar el missatge de l'Evangelí i callar com si no passés res. El comentari del Missal de Montserrat a aquest diumenge, diu: *“¿No és veritat que, massa sovint, hem vist en l'Evangelí de Jesucrist un missatge tranquil·litzador, d'acord amb els interessos de la prudència humana? Però heus ací que alguns cristians presenten la figura d'un Crist, ferment de veritable revolució, germen de renovacions constants i de canvis necessaris”. I afegeix encara: “¿No convé de vegades que l'escàndol remogui una opinió adormida i desvetlli el sentit dels valors autèntics? Contra certs costums, certes lleis, certes activitats ¿no fóra ben desitjable una protesta, una revolució?”.*

La Quaresma ens convida a la conversió, a esmenar els errors comesos i a denunciar els qui trepitgen els més dèbils, els qui han convertit la política o l'economia en un mercat d'interessos, en una cova de lladres.

El bisbe Pere Casaldàliga, profeta i poeta, va escriure unes paraules que són ben actuals: *“Jo sóc jo i les meves causes. I les meves causes valen més que la meua vida”,* perquè *“si no hi causes grans, la vida no té sentit”.* I afegeix encara, com si ens ho digués a nosaltres: *“Els valents són els qui vencen la molta o poca por que tenen. Siguen lúcids. Siguen fermes. Estiguen units. Responen a la persecució amb esperança. Responen a la por amb unió”.*